

raula el legislador o l'alt empleat que desconeixen l'aspecte mèdic del problema?

Diu Georges Schreiber, a la *Revista francesa de divulgació científica* "Lectures pour tous" d'agost de 1931 (article titulat "Féu revisar periòdicament el vostre organisme").

La necessitat de procedir a reconeixements mèdics regulars de l'organisme és evident: malament es concep que la revisió periòdica d'un ascensor, d'un automòbil o d'una locomotora es consideri inevitable per tal d'evitar un accident i que no es sotmet la "Màquina humana" a un examen semblant. Es concep tant menys, com sigui que els òrgans d'aquesta última, un cop fets malbé, no poden canviar-se com qualsevol peça trencada dels aparells primerament nomenats.

Ara bé, precisament per això, el metge no és sols mà d'obra (com tant es diu correntment), sinó que constitueix únic element que té confiat a la seva perícia i moral, el fracàs o l'èxit de l'assegurança social. El Dr. Murillo, en un recent article a la revista *El Siglo Médico*, exposa un criteri igual al nostre. Per refermar la tesi sustentada, ens permetrem d'indicar l'estat actual de la Medicina preventiva, dient que els primers treballs tenen per niu els Estats Units d'Amèrica, i si bé en un principi, l'esperit d'aquesta organització, es referia a la mortalitat infantil, o limitat a la tuberculosi o paludisme, va engrandint-se després fins a la constitució de veritables centres. Aquests primers treballs foren subvencionats per la Creu Vermella americana, per la "Metropolitan Insurance Company" i "Fundació Rockefeller. El consell general de la Lliga de la Creu Vermella, federació que és composta de cinquanta o més entitats, en la reunió de Ginebra l'any 1922 va interessar-se particularment en la qüestió, i va emprendre sota la direcció d'un consell nomenat i compost de personalitats, tals com Dépage i altres, una forta campanya, prenent com a centre d'experimentació la ciutat belga de Sumet, centre industrial de 30.000 habitants, en atenció a la predisposició molt favorable del seu municipi, que inclús va poder col·laborar-hi enviant un representant, el burgomaestre Dewiert, i constituint així l'anomenada "Demostració de Sumet". Va procurar-se que fos empresa amb modestos recursos i personal restringit, de tal forma que pogués servir fàcilment d'exemple. Va formar-se un ampli centre, amb diferents serveis, del que era el més important l'anomenat de

medicina preventiva. Des de 1925, com a resultat de la propaganda portada amb entusiasme per les societats d'educació física, mutualitats, etc., varen presentar-se voluntàriament 4.476 habitants.

Alguns autors s'alçaren contra tal demostració, entre els que es compta Henri Schewers, que diu que el que en ella es perseguia era la socialització completa de la medicina. Va evocar-se l'espectre del metge funcionari esclau dels polítics, esterilitzat per la intervenció oficial, no essent així, tota vegada que els habitants de Sumet arribaren a veure en el metge, no sols el curador de les seves malalties, sinó el protector més valuós de la seva salut. Ja diu Pablo de Gendre (en el capítol I Deontologia de la Biblioteca Sergent): "La professió mèdica evoluciona cada vegada més vers a ésser "funció social"; però no significa això que el metge ha d'ésser un funcionari ja que ha de conservar la seva independència, encara que estigui encarregat de funcions lligades a l'Estat."

S'anomenen centres de medicina preventiva els organismes que practicant els individus reconeixements periòdics complets protegeixen i vigilen metòdicament la salut; com a conseqüència de la primera croada que va cristallitzar més tard amb la demostració de Sumet, va crear-se a Nova-York l'any 1913 el primer centre de medicina preventiva anomenat *Life Extension Institute* (Institut per a la prolongació de la vida).

Prescindirem del detall d'organització, però contarem quelcom dels resultats de la seva tasca. Diuen a la *Life Extension Institute* que l'examen sanitari no és enterament negatiu més que molt excepcionalment, i encara en aquests casos permet donar consells higiènics, susceptibles de prolongar el període de salut plenària i d'activitat màxima. Entenen per període de salut plenària un període de temps no major a deu anys una vegada que l'organisme ha adquirit la maduresa física en la majoria dels individus, comprèn dels 20 als 31 anys, quan no s'ha tingut cap precaució especial. Convé afegir que, segons les taules de mortalitat, l'individu comença a perdre una part de la seva resistència vital des de l'edat de deu a dotze anys, però fins aquí no hi ha res fatal: a totes les edats la mortalitat podria ésser disminuïda. El període d'activitat màxima és ordinàriament de vint-i-cinc anys, o sigui dels divuit als quaranta dos, i fins sembla molt possible que la brevetat d'aquest període, com la del precedent,